Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 119. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 23-го ЧЕРВНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 23, 1984 No. 119. VOL. XCI.

Вибрано членів УНРади в ЗСА

Філядельфія (УІБ). — Згідно приписів „Регуляміну для виборів членів УНРади від платників Національного Датку 22-го січня", що зобов'язує і визначає процедуру виборів ще з часів перед 7-ою сесією УНРади (Лондонською) у 1973 році, в травні ц.р. відбулися вибори членів УНРади на 9-ту сесію УНРади, що відбудеться в половині липня цього року в Торонто. Виборці вибрали таку кількість членів: в ЗСА — 8, в Канаді — 6, в Англії — 3, в країнах континентальної Західньої Европи — 2, в Австралії — 3, та в Арґентині — 2, разом 24 члени.

Як повідомляє Крайова виборча комісія на ЗСА, із 17 висунених кандидатів слідуючі особи вибрані членами УНРади 9-го скликання (за найбільшою кількістю одержаних голосів): інж. Павло Лимаренко, св. п. о. протопресвітер Віталій Коваленко, Костянтин Луценко, о. митр. протоієрей Михайло Борисенко, Костянтин Степовий, Галина Царинник, полк. Михайло Ліщинський та інсп. Микола Алексевич. Тому що о. Віталій Коваленко упокоївся в Бозі в травні ц.р., восьмим членом УНРади уважається вибраним той, хто одержав вілдповідно найбільшу в черзі кількість голосів; ним є кандидат — інж. Микола Никіш. Решта кандидатів є заступником членів УНРади на час п'ятирічної каденції.

У виборах взяли участь платники Національного Датку 22 січня, члени Об'єднання Прихильників ДЦ УНР в ЗСА з відділів у Філядельфії, Трентоні, Нюарку, Ню Йорку, Рочестеру, Міннеаполісу, Денверу, Дітройту та поодинокі платники, що мешкають в різних місцевостях ЗСА, де немає відділів Об'єднання.

Порівнюють ситуацію в Афганістані до Великого голоду в Україні

Ню Йорк. — У престижевому щоденнику „Волл Стріт Джорнал" з понеділка 18-го червня ц.р. появилася обширна редакційна стаття п. н. „Підпалюючи океан" на тему обставин, які тепер витворилися в Афганістані.

Аналізуючи громадянську війну, яка там ведеться і заанґажування в ній совєтських військ, стаття стверджує, що СССР не маючи ніяк змоги знищити спротив повстанців, пробує тепер методи винищення населення, там де повстанці найсильніші. Можливість такої тактики совєтів висунув ще минулого року директор добровільної медичної служби т.зв. „Лікарі без границь", що має свій осідок в Парижі, а провадить шість шпиталів на терені Афганістану. Д-р Кльод Малюре остерігає, що совєти терором та голодом будуть старатися винищити населення, так як це зробили раніше в Етіопії чи Камбоджі.

Тепер вже понад чотири мільйони населення Афганістану, половина з них із повстанської території, була примушена втекти на територію Пакістану та Ірану. До того змушують їх совєтські бомби та міни, які як стверджують французькі лікарі, мають на цілі радше ранити чи калічити людей, як їх вбивати. Мільйон афганців перенеслося із селищ до міст тому, що совєтські агресори концентрують прохарчування у містах, а стараються нищити поля зі збіжжям різними способами. Як інформують афганські, збомбування совєтськими військами системи наводнення піль у районі Шомалі і палення шпихлірів збіжжя має на цілі знищити голодом населення прихильне повстанцям.

Даючи такі приклади автор статті у „Волл Стріт Джорнал" переводить порівняння тієї тактики СССР в Афганістані до викликаного Сталином Великого голоду в Україні в 1932-33 роках. Він пише дослівно: „Тут часто насувається порівняння із штучним голодом викликаним Сталіном в Україні у 1932-33 роках, коли комуністи, конфіскуючи збіжжя після жнив, винищили голодом принаймение п'ять до сім мільйонів населення і тим зліквідували цілу націоналістичну верству цієї спільноти".

Хоча ще так далеко в Афганістані не дійшло, пише автор редакційної статті, то чужинецькі допоміжні чинники ствердили вже тепер, що в районах боротьби в Афганістані більше як 20 відсотків дітей є недоживлених і це є гірший стан як в Біяфрі. Автор уважає, що афганські повстанці заслужили собі на мілітарну і гуманітарну допомогу Заходу, якщо Захід не має відваги помагати військовими засобами, то немає однак ніякого оправдання на брак допомоги у харчах та медичних засобах.

ВИСТАВКА Я. ГНІЗДОВСЬКОГО

Урбана, Ілл. — Від неділі, 24 го до п'ятниці, 29-го червня ц.р., тут в Іллинойському університеті відбуватиметься виставка дереворитів Якова Гніздовського в рамках конференції „Вибрані теми української культури". Праці мистця будуть виставлені в будинку факультетського центру та „Іллайнай Юніон" — у приміщеннях нарад конференції.

Українки взяли участь у Конвенції Федерації жіночих клюбів

Ляс Веґас, Нев. (К. Н.). — В днях від 10-го до 15-го червня ц.р., тут відбувалася 93-тя Річна Конвенція Генеральної федерації жіночих клюбів під гаслом „Будуємо завтра спільно". ГФЖК—це одна з найбільших американських федерацій, яка нараховує 10 мільйонів членів в 46-ох країнах, 16 міжнародних федерацій і 19 „сестричих" організацій. Півмільйона членів є в ЗСА, існує також 1,700 молодечих клюбів.

До міжнародних федерацій зараховано Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій, а до „сестричих" — Союз Українок Америки та Український Золотий Хрест.

Конвенція ГФЖК була величава. Відбувалася вона в престижевому Ляс Веґас Гілтон готелі. Понад 1,500 делеґаток та багато гостей заповнювали залі нарад та брали участь у бенкетах і полуденках протягом шістьох днів. Було 37 делеґаток з таких країн: Канада, Бразилія, Багами, Ґуам, Джамейка, Філіппіни, Ліберія, СФУЖО і з Балтицьких країн (останні у розсіянні).

Розпочалася Конвенція святочним бенкетом у неділю, 10-го червня, внесенням прапорів стейтових федерацій та міжнародних. Між міжнародними прапорами був і український, подарований недавно ГФЖК Управою СФУЖО. Під час перших двох бенкетів промовляли і вітали губернатор Невади і посадник міста Ляс Веґас. Програма Конвенції була відповідна до теми. Були визначні доповідачі і відомі мистецькі сили.

Прийнято ряд резолюцій, а між ними одна для підтримки людських прав і друга для підтримки участи ЗСА в Конференції ОН Декади Жінки, в Найробі, Кенія. Було і доволі часу і можливостей для нав'язання знайомств делеґатками.

Між присутніми делеґатками були дві українки: Марія Квітковська, голова СФУЖО, і Наталія Іванів, голова Українського Золотого Хреста. У своїх звітуваннях та під час зустрічей з американськими і міжнародними делеґатками вони мали можливість познайомити їх з діяльністю і стремліннями українського зорганізованого жіноцтва, зокрема підкреслити цьогорічні відзначування 100-річчя Українського Жіночого Руху, значення праці українського жіноцтва у вільному світі та положення українського народу в СССР, про рух опору в Україні і гідну поставу правозахисників в боротьбі за пошанування національних і людських прав. Відчувалося прихильне відношення і зацікавлення до української справи так американських, як і міжнародних делеґаток. Вони із зацікавленням слухали про українські справи і брали інформативні матеріяли СФУЖО та обіцяли використати у своїх звітуваннях з Конвенції ГФЖК у своїх місцевостях і країнах.

Нову Управу ГФЖК очолила Джері Вінґер з Юта, а її заступницею стала Филлис Робертс з Вірджінії. Наступна Конвенція відбудеться в 1985 році в Гюстоні, Тек.

Менор коледж плянує Український Фестиваль

Дженкінтавн, Па. — Студійний Осередок Української Культури при Менор джуніор коледжі влаштовує сьомий річний Український Фестиваль в неділю, 16-го вересня ц.р., від полудня до 7-ої вечора на посілостях коледжу при Факс Чейс Ровд і Форрест авеню.

Професійна ткаля Мирна Л. Голлі з Аннандейл, Н. Дж., показуватиме повний процес прядіння, фарбування і ткання. В додатку головною виставкою СОУК будуть українські тканини і плахти. В приміщенні Василіянської бібліотеки у залі виставок буде мистецька виставка картин і рисунків Христини Сеньків з Торонто, Канада.

Під час Фестивалю виступатимуть юні бандуристи церкви св. Николая під проводом Сестри Марії Бернарди, ЧСВВ, і „Соловейки", вокальне тріо СУМА, під проводом проф. Зої Маркович. Вокально-інструментальна група „Карпати" розважатиме гостей в день Фестивалю.

Майстерні, які будуть діяти в цьому дні, включатимуть показ писання писанок, вишивання, дереворізьби і нанизування намиста. В приміщенні музейної збірки буде виставка української народної ноші і мистецьких виробів.

Про додаткові інформації щодо Менор джуніор коледжу і Фестивалю слід звертатися на число телефону (215) 885-2360, або писати на адресу: Manor Junior College, Fox Chase Road and Forrest Ave., Jenkintown, Pa. 19046.

Відбулася назвознавча конференція в Ґвелфському університеті

Ґвелф, Онт. — В днях 11-13-го червня, в рамках щорічних канадських наукових з'їздів, що відбуваються в різних канадських університетах і нараховують 60 різних наукових товариств, була теж ономастична конференція, на якій прочитано 17 доповідей пов'язаних з назвами Канади та західніх країн, антропонімами і топонімами та літературною ономастикою, новою ділянкою назвознавства.

Товариство це заснував проф. Ярослав Рудницький в 1951 році у Манітобському університеті під назвою Канадський інститут ономастики, який також видавав журнал під назвою „Ономастика". Спочатку журнал виходив українською мовою, пізніше, в 1960-их роках, двома мовами, а зараз друкується англійською і французькою мовами, бо провід товариства перейняли французи та перейменували його на Канадське товариство для студіювання назв, а журнал тепер називається „Канадська ономастика". Під сучасну пору Товариство має 112 членів і стало дуже популярним серед французів, хоч в ньому є також вісім членів-українців, які в перших роках очолювали це товарист-

(Продовження на ст. 3)

В СССР БУВ ВЕЛИКИЙ ВИБУХ АМУНІЦІЇ

Вашінгтон. Як повідомляє агентство Ассошієйтед Пресс, в половині місяця травня у складі зброї розташованому 900 миль на північ від Москви був великий вибух.

Вибух був такий сильний, що розвідчі сателіти ЗСА, відчувши його, на півострові Коля, думали спершу, що це був вибух атомової бомби. Але на підставі інформацій розвідчої служби цей великий вибух стався у складах зброї близько міста Мурманська, де знаходиться одна з найбільших морських баз СССР. При тому нещастю мало загинути велике число людей.

Інформації про цей випадок є неточні, але достовірні джерела стверджують, що таки сталося велике нещастя.

Вістки про вибух Пентаґон відмовився коментувати.

Жидівські групи боряться з антисемітизмом в ОН

Ню Йорк. — Лідери декількох жидівських організацій відбули у вівторок, 19-го червня ц.р., довшу розмову з генеральним секретарем Об'єднаних Націй Гавіє Перезом де Куеяром з метою, щоб він допоміг їм викривати і поборювати відкритий антисемітизм на форумі ОН, особливо серед делегацій держав Третього Світу і комуністичних країн. Дехто навіть думає, що інспіратором антисемітизму є Совєтський Союз, який все і всюди голосує проти ізраїльських пропозицій, зрівнюючи сіонізм з расизмом.

Після одногодинної зустрічі речник жидівських організацій Джералд Крафт, президент міжнародної організації Бнай Брит, заявив, що він і чотири інші представники задоволені зустріччю з Куеяром і його поставою до цієї важливої для Ізраїля й американського жидівства справи. Генеральний секретар ОН, який у своїй діяльності вживає „тихої дипломатії", стосованої колись державним секретарем Генрі Кіссінджером, обіцяв співрозмовцям поробити відповідні заходи, щоб упередження, антисемітизм й інші форми дискримінації та образи були усунені з форуму цієї міжнародної установи.

Жидівські представники передали при тій нагоді на руки Куеяра цілу серію документів з підкресленням антисемітських виступів по одиноких делеґатів на нарадах ОН. Свого часу, як відомо, представники Лівії й Ірану поширювали в Головній Квартирі ОН летючки, у яких обвинувачувалось Ізраїль і американських жидів за розкладову роботу серед американського суспільства і поширення порнографії для морального розкладу американської молоді. На думку згаданих представників, антисемітизм на форумі ОН став „урядовим" від часу прийняття в ОН антиізраїльської резолюції й інтервенції Ізраїльської армії в Ливані.

МІТТЕРАН ЗУДАРИВСЯ З ЧЕРНЕНКОМ

Москва. — Візитуючий в Совєтському Союзі президент Франції Франсуа Міттеран зударився публічно за права людини під час того, коли французький високий гість підніс справу академіка Андрея Сахарова. Совєтський лідер Константин Черненко, ґенеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, офіційно перестерігав Ф. Міттерана перед піднесенням справи прав людини, бо, мовляв, Совєтський Союз „ніколи не дозволить закордонним країнам вміщуватись у його внутрішні справи".

Як виглядає, Міттеран не послухав порад Черненка і вже на першій сесії нарад, до речі перших таких нарад Черненка з президентом держави, яка формально належить до НАТО, підніс справу А. Сахарова. „Ми не можемо розчаровувати тих численних прихильників Сахарова у вільному світі нашою мовчанкою під час розмов, тільки тому, що совєтський уряд не бажає собі цього", — заявив Міттеран представникові засобів масової інформації.

Очевидно, як треба було сподіватися совєтські засоби масової інформації по своєму інтерпретували вимогу Міттерана і не подали своїм громадянам правдивої інформації про розмову обидвох державних мужів Франції і СССР. Політичні спостерігачі припускають, що після публічного зудару Міттерана з Черненком на обіді в честь французької делегації, відносини Франції із Совєтським Союзом можуть погіршитися.

Не зважаючи на початкові напруження у переговорах, президент Франції і совєтський генсек зустрілися в п'ятницю, 22-го червня на довшій триґодинній розмові в присутності деяких дорадників з обидвох сторін.

Іншою важливою справою, яку також промовчала совєтська преса і телевізія було намагання Міттерана склонити СССР до переговорів в Женеві, метою яких є підписання нового договору про редукцію міжконтинентальної нуклеарної зброї. Франція зацікавлена такими розмовами, але вона ще не готова, щоб інші країни наклали контролю над продукцією її нуклеарної зброї. Франція також підтримує розміщення американських нуклеарних ракет в країнах НАТО, але ні одна ракета не буде приміщена на французькій землі. Цю рішучість Франції використовують у розмовах совєтські лідери, зокрема міністер закордонних справ СССР Андрей Громико, якого у політичних колах вважають речником твердої політики СССР проти Заходу.

Переговори Міттерана з Черненком і його виступ під час парадного обіду в обороні Сахарова, будуть передаватися на Заході в оригіналі.

Вишколюють дітей на шпигунів

Лондон. — Совєтський окупаційні війська в Афганістані, зглядно спеціяльні КҐБівські частини, схоплюють від родичів силою малолітніх хлопців, везуть їх до спеціяльних таборів, індоктринують і по якомусь часі перекидають в ті частини гір, де оперують повстанські відділи як шпигунів і донощиків.

Про декілька таких випадків розказав британському журналістові і співробітникові „Дейлі Експресс" 18-річний британський юнак Адам Голловей, який особисто відвідував Афганістан і припадково познайомився на базі Урґуну з молодим 12-річним хлопцем, який розказав йому всю правду про свою долю. Його, який називав себе Наємом, піймали, як він каже, „совєтські вояки" приблизно рік тому і разом з іншими подібного віку хлопчиками, перевезли через кордон на територію Совєтського Союзу.

Ввесь час ним „опікувалась" якась громадянка СССР, а інші люди, яких він не міг назвати по прізвищі, вчили його засад марксизму-ленінізму, орудування легкою зброєю, проникання у трудні гірські і лісові місця тощо. Потім хлопцеві було сказано, що він служитиме для батьківщини, забезпечення його родичів і власного виховання. Згодом Наєма перекинули в терен діяння повстанців і таким чином він попав до їхніх баз. На протязі кількох років він подавав заковані інформації до Кабулю, аж поки повстанці не захопили в полон іншого афганця, який навів їх на слід малих шпигунів.

Цей випадок з насильним вербуванням дітей до шпигунської роботи вказує на розпачливість совєтських окупаційних військ, які не можуть дати собі ради з повстанськими частинами, не зважаючи на те, що вони озброєні тільки малокалібровою зброєю у противагу до совєтських летунських, танкових, артилерійських і піхотних частин озброєних наймодернішою зброєю, — пише у заключенні газета „Дейлі Експресс".

Пресове агентство Ройтерса, яке поширило цю вістку у світі, додатково інформує, що совєтське командування в Афганістані розпочало другу широку офензиву проти повстанців у прикордонній полосі з Іраном. Офензива скерована проти повстанських частин в районі Геруту. Закордонні дипломати кажуть, що члени Руху спротиву подвоїли свою активність в Кабулю і на прикордонні з Пакістаном. Не зважаючи на успіх першої офензиви совєтів і захоплення бази повстанців в долині Панджір Москві не вдалося зламати Руху спротиву і тому совєтські частини, поділивши Афганістан на військові райони, розпочали чергову фазу етноциду над афганським народом.

В АМЕРИЦІ

ДЕМОКРАТИЧНА ПАРТІЯ прийняла в середу, 20-го червня, проєкт програми, у якій підкреслюється також позитивні риси усіх трьох кандидатів на президента, в першу чергу Волтера Мондейла і сенатора Ґері Гарта, які здібні загоїти рани партійного розколу і повести партію до перемоги осінню цього року. Проповідник Джессі Джексон не був дуже задоволений проєктом і тому закликав двох інших кандидатів відбути спільну зустріч для обговорення важливих проблем. Політичні спостерігачі звертають увагу, що Г. Гарт чимраз більше наближається політично до В. Мондейла, зокрема на відтинку зовнішньої політики, і тому не треба виключати можливости, що вони творитимуть один „демократичний тім".

ІНСТИТУТ ГАРРІСА, ЯКИЙ досліджує публічну опінію, опублікував останні опити щодо кандидатури Волтера Мондейла на президента ЗСА від Демократичної партії. На вступі речники згаданого інституту кажуть, що кандидатура Ґері Гарта як віцепрезидента, або відповідної жінки (найбільше згадується прізвище конгресменки Джералдін Ферраро) значно допомогли б Мондейлові перемогти Роналда Реґена. Відсотково найвище стоять Мондейл-Гарт, на другому місці — Мондейл-Ферраро, на третьому — Мондейл-Л. Бентсен, і на четвертому — Мондейл-М. Квомо. В усіх чотирьох випадках Р. Реґен і Дж. Буш перевищують демократичних кандидатів.

ЗАПЛЯНОВАНУ ПОДОРОЖ проповідника Джессі Джексона до Куби на зарошення Фіделя Кастра поширено на інші країни Центральної Америки, які він хоче відвідати. В рахубу входять крім Куби ще Панама, Ель Сальвадор і Нікараґуа. Крім зустрічей з Кастром в Гавані, Джексон зустріне його ще в Нікараґуа.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН, виступаючи в середу, 20-го червня ц.р., перед студентами-середньошкільниками вОраделл, Н.Дж., заявив що він особисто буде настоювати, щоб Конґрес прийняв окремий законопроєкт безпеки на шляхах, бо забагато зокрема молодих осіб гине в автомобільних катастрофах, спричинених п'яними водіями. Президент настоював, що в кожному стейті вік купівлі алькогольних напитків повинен бути піднесений до 21-го року життя; в іншому випадку Уряд буде стосувати дозволений адміністративний тиск, наприклад, здержить допомогу на розбудову доріг і мостів з фонду Департаменту транспортації. Студенди і дирекція школи тепло приймали Президента у своїх приміщеннях і були до певної міри здивовані й рівночасно горді, що до їхньої школи „Рівер Делл Гай" завітав сам Президент ЗСА.

ОБИДВА НЮЙОРКСЬКІ СЕНАТОРИ — Алфонс Д'Амато, республіканець, і Даніель П. Мойниген, демократ, змінили свою думку щодо законопроєкту про піднесення віку на купівлю алькоголю молодими людьми і заявили, що голосуватимуть за таким законопроєктом. Не відомо, що було безпосередньою причиною зміни настанови згаданих сенаторів до цієї справи, але активізація президента Роналда Реґена на цьому відтинку і голоси виборців напевно були взяті до уваги обидвома політиками.

АРХИЄПИСКОП ЯКОВОС, духовний лідер понад двох мільйонів православних греків у Північній і Південній Америці, повністю підтримав становище архиєпископа Джана О'Коннора, голови нюйоркської католицької архидієцезії, який, як відомо, засудив існуючий міський закон про приймання на працю гомосексуалістів нарівні з іншими робітниками. „Я підтримую становище свого колеги не із симпатії до нього, але тому, що він обороняє вчення Церкви", — заявив архиєпископ Яковос кореспондентам.

У СВІТІ

ЗІ СТОЛИЦІ ІНДІЇ НЮ ДЕЛІ повідомляють, що індійська армія досі арештувала 4,200 сікхів від часу нападу на Золотий Храм тому два тижні. Прем'єр-міністер Індії Індіра Ґанді публічно заявила, що армія перебуватиме в храмі так довго, аж вся зброя, захована там, не буде сконфіскована.

БАГАТО АМЕРИКАНСЬКИХ підприємців покидає центрально-американську республіку Коста Ріку під впливом анонімних телефонічних погроз терору і пірвання. Американські дипломати твердять, що існує плян міжнародної групи терористів схоплювати американських підприємців і дипломатів в Коста Ріці і таким чином створити хаос і „скомпромітувати" політику президента Роналда Реґена в Центральній Америці і причинитися до його прогри у виборах восени.

В ЛІСБОНІ, ПОРТУҐАЛІЯ, уряд повідомив, що поліція арештувала 40 терористів, які плянували ряд терористичних актів в різних містах Портуґалії. Їх провідником є підполк. Отельо Сарайва де Карвальйо, один з провідників і герой портуґальської революції в квітні 1974 року. Згаданий провідник був одним з кандидатів на президента, але, коли його не вибрано на голову держави, він старається збройним шляхом добитися до президентури.

Семінарем і посвяченням пам'ятника вшановано пам'ять Ю. Ревая

Біля пам'ятника промовляє М. Плавюк.
(фото Р.С. Голіят)

Ню Йорк. (Р.С.Г.). — Тут, в суботу, 9-го червня ц.р., в Українському Інституті Америки відбувся семінар присвячений 85-річчю народин і п'ятій річниці смерти св.п. Юліяна Ревая, колишнього прем'єр-міністра Карпато-Української Республіки. Семінар влаштував Карпатський Дослідний Центр ім. Юліяна Ревая для підсумків багатогранної діяльности Покійного. Семінар влаштовано напередодні благословлення хреста-пам'ятника на могилі Ю. Ревая Владикою Василем Лостеном на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу.

Секретар КДЦентру д-р Василь Вереш відкрив семінар, передаючи його керівництво д-рові Петрові Стерчо. Молитву перед семінаром провів отець-архимандрит Петро Ямняк.

Першу доповідь на тему „Роля Юліяна Ревая в розвитку шкільництва, Пласту й виховання молоді на Закарпатті" виголосив проф. д-р Михайло Пап, підкреслюючи найважливіші моменти у відданій праці св.п. Ревая для молоді.

Д-р Стапан Росоха прочитав привіт від проф. Августина Штефана, в якому колишній президент сойму Карпатської України і міністер Культури, шкільництва і народної освіти Карпатської України висловився похвально про працю св.п. Ю. Ревая. У своєму слові п.н. „Ревай, як дер-

(Продовження на ст. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Яку гру грає чорний кандидат

Це вже кругло чотири місяці тому, як вісім діячів Демократичної партії зголосили свої кандидатури до передвиборів на президента ЗСА. З отих вісьмох кандидатів п'ять відпали дуже швидко, побачивши безвиглядність успіху або не маючи грошей на дальшу кампанію. Відомо, що залишилися три і що остаточно, як про це вже була мова на сторінках ,,Свободи" 5-го червня 1984 року закінчилися всі оті партійні ,,кокуси" й передвибори, в яких плили ріки пропаґандивних слів, повних обіцянок всім усього, і повні взаємних обвинувачень трьох демократичних кандидатів та демагогії на адресу президента Реґена. У висліді передвиборів, — як ми вже інформували, — виграв колишній віцепрезидент Волтер Мондейл, здобувши 1,974-ох делеґатів більше, аніж треба для отримання номінації в першому голосуванні — трішки більше як половина всіх членів конвенції. Сенатор Ґері Гарт осягнув тільки 1,212 делеґатів, а чорний протестантський проповідник Джессі Джексон 367.

Кандидатура Джессі Джексона була від самого початку загадкою: навіщо він її зголосив, коли згори було відомо, що немає найменших шансів, щоб американські виборці вибрали чорного президента. Чорні мають своїх посадників в кількох містах Америки, між ними й у Чикаґо, і їх вибрали не самими чорними голосами, але й білими. У кожному тому випадку йшлося про кандидата, який був віддавна активний і відомий у даному стейті і місті і мав кваліфікації, з якими вони, чорні, могли суперничати зі своїми білими опонентами. Тут діловий критерій переборов расовий бар'єр, який все ще не цілком зник в Америці. Але Джессі Джексон був фіґурою незнаною не тільки в крайовому американському маштабі, також серед білих, але й навіть серед власної чорної, кругло 25-мільйонової громади в ЗСА. Якщо Джессі Джексон керувався тільки особистою амбіцією, то він повинен бути вдоволеним. Адже ,,Таймс", який має наклад кругло 4 і півмільйона примірників, присвятив йому своє число з 7-го травня ц.р., принісши його світлину на фронтовій сторінці, другу цілосторінкову світлину всередині числа й обширну статтю п.н. ,,Гордість і пересуд". У цій статті знаходимо твердження, що головною спонукою кандидатури Джексона було виставити свого кандидата до Білого Дому. Виступав Джессі Джексон у передвиборах скрізь там, де більшість (або й 100 відсотків) присутніх були чорні — у муринській дільниці Гарлему в Ню Йорку, в Нюарку, Філядельфії й інших містах з великими дільницями самих чорних. Скрізь вітали його ентузіястично, як героя, як відважного репрезентанта їхньої раси. Але не всі видатні діячі чорного суспільства в ЗСА схвалюють кандидатуру Джексона. Коли одні твердять, що Джексон валить кордон між чорними і білими, то, наприклад, колишній амбасадор в ЗСА, тепер посадник у місті Атланта в Джорджії Ендрю Янґ, посадник Лос Анджелесу Том Бредлі (обидва чорні) і чорний конґресмен з Гарлему в Ню Йорку Чарльс Ранґел вважають, що Джексон своєю кандидатурою підкреслив існуючий кордон, що він послаблює Демократичну партію, а коли б Волтер Мондейл, діставши номінацію не офіційного кандидата на президента вибрав, — як дехто суґерує, — Джессі Джексона на свого віцепрезидента, то наступить така реакція (,,беклеш"), що Роналд Реґен виграє вибори лявінною перемогою.

Джессі Джексон — 42 роки життя, високий, статний, гарний чоловік, без притаманних чорній расі рис обличчя, свою расовість підкреслює він тільки ,,африканською" зачіскою, добрий промовець, але й низького рівня, був колись радикалом, який погрожував, що пропаґуватиме бойкот чорними різних підприємств і крамниць, які ніби дискримінують чорних. Водночас він користується підтримкою від лідера чорних мусулман в Америці також пастора Луїса Фарагана, який прославляв Гітлера, як ,,велику людину" і є для жидів символом антисемітизму чорних. Сам Джексон так само здобув собі і серед жидівської громади в Америці опінію антисеміта — що ще більше перекреслює його шанси політичної кар'єри. Гроші на виборчу кампанію отримує з таємних арабських джерел. Заповів, що на конвенції Демократичної партії буде вимагати реформи системи передвиборів, бо, — мовляв, — він отримав два мільйони голосів, а признали йому тільки 367 делеґатів. Якщо він дійсно виступить на конвенції Демократичної партії в половині липня так бундючно, що внесе фермент, то здійсниться острах поважних діячів цієї партії, що Демократична партія буде розбита і виграє Реґен.

Покищо Джессі Джексон не визнав Волтера Мондейла, як переможця демократів у передвиборах. І покищо він сам не зрікся своєї кандидатури. Хто стоїть позаду Джексона і яку гру грає він далі, не маючи найменших кваліфікацій на президента і найменших шансів — це далі загадка.

Степан Женецький

СССР ВИКОРИСТОВУЄ ЕКОНОМІЧНО САТЕЛІТІВ

Як про це широко розписувалася світова преса, нещодавно відбулася в Лондоні, Англія, нарада представників західніх держав, членів т. зв. Спільного ринку, на яких вони обговорювали свої економічно-господарські справи.

Рівнож світова преса обширно розписується про те, що в тижні між 10 і 17-им червня ц. р. також відбулися в Москві спільні наради представників держав, совєтських сателітів, членів т. зв. Комекону, (Рада для спільної економічної допомоги).

Тут цікаво відзначити, що в той час, коли такі спільні економічно-господарські наради західнього Спільного ринку відбуваються часто, то комуністичний бльок відбув свої наради аж після 15-ти років. Східньоевропейські держави-сателіти тому так рідко зустрічаються на спільних економічних нарадах, бо видко Москва не любить зачасто слухати пригадок своїх підвладних про її імперіялістичні торговельні відносини, що їх найкраще характеризує такий східньоевропейський дотеп: ,,Три сателітні капітани кораблів зайшли до корчми у Варшаві на чарку. Один з них розказав, що він щойно доставив своїм кораблем частини до різних машин на Кубу і назад повернувся з повним кораблем бананів. Другий жалівся, що він своїм кораблем доставив автомобілі до В'єтнаму, а назад привіз повний корабель овочів манґо. А третій сказав: ,,А я відпровадив один корабель з бананами, і другий з овочами манґо, до Москви, а назад повернувся поїздом".

Насправді Москва створила Комекон на те, щоб він служив комуно-московській імперії і проти цього сателіти не можуть нічого вдіяти. Цей Комекон довів до того, що східньоевропейські країни, окуповані Совєтським Союзом, мають економічну систему давности кам'яного віку, при якій як сателіти щось і продукують, то Москва тягне з того великі користі для себе. У торгівлі східньоевропейського комуністичного бльоку Москва запровадила спосіб продажу не за ґотівку, як це в світі водиться, а виміну товару за товар, з чого вона якраз користає. Комуністичний бльок не вживає у своїй внутрішній торгівлі для розрахування твердої, значить закордонної валюти; фактично там не користуються при розплаті навіть звичайними карбованцями. Замість них там, щоб розрахуватись, уживають ,,перемінних карбованців", які рахуються тільки на папері, а торгуючі сторони їх, карбованців, навіть не бачать. Уся торгівля проходить там на базі виміни, встановленої двосторонньо, значить між Москвою з одного боку і кожним сателітом зокрема з другого, п'ять років наперед. В цьому випадку немає нічого загрозливого для ,,соціяльної торгівлі", бо насправді там немає жадної справжньої торгівлі: Москва диктує ціни на всі товари, які вона нібито ,,купує" від своїх сателітів.

Останні наради на вершинах Комекону, що відбулися в 1969 році, коли діяв т. зв. детант, тобто мирне співжиття між Заходом і Сходом, чи вірніше Совєтським Союзом, з чого цей останній дуже користав. Москва тоді була вирішила використати своїх сателітів як магнет для західніх товарів. Наприклад, різні машини, що їх продала Західня Німеччина Східній Німеччині, завжди могли бути переслані кілька сотень миль далі на схід і опинитися у СССР. У заміну за ці продукти зі Заходу Совєтський Союз платить усім своїм сателітам, як колись в нас в Галичині ґоворили, ,,натуральним" товаром: доставою пального (нафти), якою вона розплачувалася за майже половину своєї торгівлі з комуністичною Східньою Европою. Совєтський Союз доставляє Східній Европі 90 відсотків нафти.

Та лихо в тому, що тепер і для совєтів настала нафтова криза. Під сучасну пору Совєтський Союз продає свою нафту і земний газ своїм ,,союзникам", тобто своїм сателітам, по ціні рівновартости 30 долярів за бочку, отже вище ціни на Заході. Різні п'ятирічні пляни, що їх впроваджує Москва, привели до того, що ціна на її пальне зросла, тоді як на Заході впала, а рівночасно на індустріяльні товари, що їх вона спроваджує від сателітів, вона знизила ціни. З тієї хитрої комбінації Кремля вислід такий, що Москва зменшила доставу свого пального до країн комуністичного бльоку на більше як 10 відсотків (бож на сателітні товари вона самочинно знизила ціну), що дуже погіршило економію сателітів.

Під сучасну пору дійшло

(Закінчення на стор. 4)

М. О.

УКРАЇНСЬКО-УГОРСЬКІ МОВНІ ВЗАЄМИНИ IX — XIУ СТОЛІТЬ

На недавній Постійній Конференції Українських Студій у Гарварді 19-го червня (д-р Богдан Струмінський виголосив доповідь на зазначену в заголовку тему. З-поміж мовних взаємин українців з різними народами взаємини з угорцями займають спеціяльне місце, тому що починаються вийнятково рано.

У 822 році угорці з'явилися над Доном,а в 826 році пересунулись між Донець (не покидаючи долішнього Дону) і Дніпро і перебували там, на степах лівобережної України,до 890 року, роблячи звідти далекі військові походи на конях у всі сторони світу за здобиччю. Арабські автори X-XI сторіч Ібн Руста і аль-Бекрі, які зберегли відомості з джерел IX сторіччя, подають, що ці угорці нападали на слов'ян і русинів (варягів), примушували слов'ян постачати їх харчами, полонили їх та продавали в неволю грекам, найправдоподібніше на Криму. У 839 році руські посли з Царгороду не могли вернутись на північ Дніпровим шляхом, боячись угорців (як записано в німецьких Бертінянських річниках). У 890 році під натиском печенігів частина угорців покинула Україну і перейшла через Карпати до наддунайської низини. По дорозі зупинились вони під Києвом, як засвідчує ,,Повість временних літ і потверджує угорська хроніка Анонімa. Згідно з цією хронікою і з даними археології ці угорці перейшли через Галич (який згідно з археологами вже тоді існував) і Ворітський перехід. Проте частина угорців ще залишилась на південнозахідній Україні і теперішній Молдавії до 895 року, коли їх остаточно витиснили звідти за Карпати печеніги.Ця друга хвиля угорців перейшла Карпати, мабуть, більш південним шляхом, через Мармарощину. Таким чином найстарші українсько-угорські контакти в IX сторіччі тривали 73 роки.

Хоч це відносно недовгий час, але угорці, стоячи на нижчому культурному рівні від українців (хоч потужніші військово), встигли тоді запозичити від українців низку слів, як вказують на це дослідження мовознавців і етнографів, передусім Іштвана Кнежі. Перш усього — це рибальські терміни, виведені зі староукраїнських форм слів тоня ,,місце лову риби", верша, ікра, сіжа "риболовна перегорода з київ або комишини". Далі знаходимо тут сільсько-господарські терміни, що походять зі староукраїнської форми слів переліг і полоти.До останніх термінів можна додати і назву горобця, позичену угорцями в східньополіській формі вереб, бо горобець як паразит полів тримався осілих хліборобів-українців, а не кочових угорців. Факт запозичення східньополіського слова угорцями вказує, що територією найстарших контактів була передусім земля сіверян, предків східніх поліщуків, які в IX сторіччі сягали далі на південь, ніж теперішні поліщуки (севрюки) — приблизно до ріки Ворскла. Інші запозичення того часу — це титул військово племінного вождя воєвода (записаний уже в Констянтина Багрянородного в X сторіччі, в його розповіді про угорців IX ст.), назва воєнного човна насад, три назви народів — грек, ясин (член іранського народу, споріднєного з осетинцями) і ляжанин (тобто поляк, пор. сьогоднішній прикметник лядський), а також холм ,,пагорб" і стяг ,,стяжка". Відповідні угорські слова виступають у формах, які дозволяють ствердити, що в IX сторіччі українська мова ще мала ґ і дж там, де сьогодні має г і ж, що не мала ще т. зв. повноголосся (— ере-, -оло- і т. п., як у переліг і полоти), що мала ще носові голосні, як теперішня польська мова, але з другого боку — як свідчить холм і верша — вже розвинула повну самоголовність т. зв. складотворчих л і р, які в праслов'янській мові виступали без допоміжних голосних (як ще тепер залишилось у сербів, хорватів, словаків і чехів, наприкладу прикметнику српскохрватски). Найстарші угорські запозичення з української мови вказують також, що українці вже в IX сторіччі втратили довжину голосних, яка зберігалась довго в польській мові і досі ще зберігається у словаків, чехів, сербів, хорватів і словенців. Таким чином ці угорські запозичення дозволяють пересунути знання української мови у значно старше минуле, ніж те, яке показують найстарші записи (низка слів з X сторіччя і цілі церковно-слов'янські тексти з українізмами від XI ст).

Запозичування з української мови (радше з Галичини, ніж з Закарпаття) тривало і після поселення угорців у Панонії, завдяки жвавим міждержавним взаєминам Угорщини з Київською і Галицькою державами до XIV сторіччя. До запозичень із тих часів належать кречет(назву якого імпортовано разом із цим мисливським птахом), жир, потрух (українське слово ,,нутрощі" змінилось в угорців у ,,черевну порожнину"), ісоп ,,намул", борона, половці (народ, який появився на Україні в 1054 р.) До старих запозичень від закарпатських українців належить павузина ,,стовп" (XII-XIV ст.) і черет ,,очерет" (XIII ст). Також сама назва Галичини і Галича в угорській мові виявляє дуже стару фонетичну форму, якщо не з доби переходу через Галич у 890 році то, мабуть, не дуже пізнішу (ще з ґ).

Доктор Струмінський зайнявся цією темою як частиною плянованої книжки про історію української мови. Чи пощастить йому здійснити цей плян, буде залежати від фінансової підтримки української громади. В усякому разі не можна сподіватися об'єктивної історії української мови в УССР, де в української мови крадеться її найстарше минуле перед XIV сторіччям, промовчуються її міжнародні зв'язки, роля християнства в її розвитку і т. д.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про українських не-українців

У добі, коли щораз більше українців тратить свою ідентичність та винародовлюється, здавалося б, що така можливість, щоб хтось добровільно ,,пристав" до нашого народу зовсім неправдоподібна. А все ж із приємністю можна було прочитати в останніх тижнях цілий ряд репортажів про осіб неукраїнського походження, що не лише вивчили українську мову але і стали наскрізь українцями, пера Марти Кордуби в ,,Українському Тижневику". Свої шукання за українськими не-українцями вона підтверджує фактами із праці нашого демографа О. Воловини, що в ЗСА на підставі перепису населення живе тепер 9,300 не-українців, які заявили, що їхня розговірна мова є українська.

Як це воно діється, що находяться люди, які украінізуються і що їх до того спонукує? Коли читали ми приклади М. Кордуби та насунулися нам інші, які нам відомі, то треба ствердити, що головним фактором в такій настанові є старе як світ, а все рівно сильне почування: любов.

Ця любов до другої людини, любов до релігії, а відтак до всіх інших атрибутів народу: традицій, мистецтва, звичаїв, дозволяє тим чужим одиницям прилучитися до української спільноти, вважаючи її за свою рідну, вивчити важку для них мову і не рідко стати більшим українським патріотом, як не один із чистокровних українців.

Не раз у зустрічі та розмовах з такими людьми насувається питання чому так легко наше молодше покоління резиґнує із вивчення української мови, яка була їхньою рідною та чому так легко переходить у розмовах на чужу мову, находячи на її вживання цілий ряд виправдань. Особливо різко насунулося це питання недавно при нагоді довгої розмови із молодою людиною; несподіванкою для мене була її незвичайна чиста літературна розговірна мова. На мій запит як це сталося, одержала я зовсім неочікувану відповідь.

В нього мати чистокровна німка, а батько українець. Мати вивчила українську мову і виховала троє дітей на українців. Але, щоб не занедбати знання інших мов змалечку вдома гостро притримувалися такого звичаю: три дні в тижні в родині розговірною мовою була українська, три дні німецька, а один — англійська, яку діти так чи так вживали щоденно у школі. Мати вивчила мову в дорослому віці з книжок і тому вона не була ,,засмічена" ані галицьким, ані ,,східняцьким" жарґоном і так перебрали її знання діти.

Скажуть читачі, — це виїмковий випадок, але ось подам інший. Минулого літа, перебуваючи на пластовому таборі в Німеччині, в часі пластової зустрічі я розпочала там розмову із молодим батьком, що допомагав пильно з іншими членами Пластприяту в кухні. Ми говорили на різні теми: виховання дітей, таборів, політичної ситуації в Европі і при тому мене здивувала незасмічена ніякими ,,американізмами" чи іншими ,,ізмами" українська мова. Яке було моє здивування, коли наступного дня довідалася від провідників табору, що моїм приємним співрозмовцем був еспанець, а радше катальонець, що одружився з українкою з Мюнхену та щорічно приїздить з Барсельони на пластовий табір із своїми синами.

Ще інший приклад? Родовитий парижанин закохався в молодій українській дівчині, але вона і не хотіла чути про подружжя, мовляв він не-українець. Тоді він записався на позаочні курси української мови і вивчив її самотужки, заскочивши після двох років пильної науки свою вибрану любовним листом в українській мові.

Значить те, що багатьом нашим молодим здається неможливим, таки при певній дозі завзяття можна осягнути. Дивно лиш, що серед тих неукраїнських українців якраз найменший відсоток є американців.

Либонь тому, що їхні партнери зовсім не стараються, щоб вони вивчали українську мову та приставали до української спільноти, бо їм самим на тому не залежить.

О-КА

Перед виставкою Едварда, Юрія і Ярка Козаків у Гантері

Як із непереревною закономірністю повторяються пори року, так уже більше 20 літ повторяється мистецька виставка трьох Козаків літньою порою в Гантері. Очікують її нетерпеливо відвідувачі цієї оселі, зацікавлені побачити нові картини цих відомих мистців.

І що вимагало б глибшої психологічної аналізи — це факт, що хоча як відомий нам стиль Едварда Козака, як відомі його теми, його картини завжди і наново зворушують наші серця, викликаючи почуття радости і вдоволення, начебто ми вітали свого давнього доброго приятеля. У цих бо картинах відкривається нерозривну сполуку з усім, що нам близьке і дороге: із рідною землею, із основою нашого народу — селянством, з його історією, з його духовістю. З усіх цих компонентів нашого спільного єства Еко схоплює їхню суть, яку вбирає в красу, осяяну любов'ю. Ці два основні первні його кисти — це відблиск Первинного Єства, що з ласкавою щедрістю вщепило в його душу цей дар виявити їх на полотні, щоб красою радувати наше життя, а виявленою любов'ю пригадувати нам ,,хто ми є і чиї діти". Його творчість виразно дозволяє нам вглянути в його душу. Байдуже, що десятки літ минуло від часу, коли останній раз він бачив і дотикав рідну землю. Його почування все свіжі, все сильні. Одна — одним лиш — його картина у вашій хаті не дозволить вам забути з якого ви походите народу, бо вона одухоплений доказ нашої нерозривної зв'язі з нашою батьківщиною.

І знову побачите дівчат — раз веселих та щасливих, то поважних і в задумі. І знову ніби почуєте тупіт козацьких коней в шаленому гоні атаки. Напружене лице

Закінчення на ст. 3.

Ірена Ванчицька

ЛЮБЛЮ НЮ ЙОРК

Ню Йорк — місто ґіґант, метрополія світу, столиця біржі, осередок культури і мистецтва. Для українських еміґрантів з Другої світової війни Ню Йорк — це пристановище для бездомних, місто надій і сподівань.

Який інакший був цей Ню Йорк тоді, коли ми в 1950-их роках прибули з Европи обладовані клунками, з дерев'яними куфрами, з кількома долярами в кишені, або і без них.

Тоді все українське життя зосереджувалося на долині міста т. зв. ,,давнтавні" біля церкви св. Юра, до якої ми ходили кожної неділі на Богослужби, а в травні на ,,маївки". Після відправ товпилися люди на хіднику коло церкви і шукали давніх знайомих та нав'язували нові знайомства. Темою розмов було, як дістати працю, за яку тоді було дуже важко. Кожний брав будь-яку, починаючи від 50 центів за годину. Правда, за помешкання платилося тоді тридцять кілька долярів місячно, а їзда автобусом чи підземкою коштувала всього десять центів.

Час летів скоро і за працею та родинними турботами ми не помітили, що вже минуло десять років. За цей час багато змінилося: заробітна платня побільшилася удвоє і хоча росло банкове конто, росла з ним журба про дітей, бо 1960-ті роки принесли нову течію — брудних ,,гиппі" з волоссям до пояса, крикливу ,,рак-енд-ролл" музику і непристойні танки ,,твисти" почали захоплювати наших дітей. На велике щастя, почали творитися організації молоді і літні табори, які врятували нашу молодь від загибелі.

І знову проминув десяток років. Ми мешкали вже на окраїнах міста т. зв. ,,сабирб", приносили трициферний чек і їздили новими автомобілями.

Як гриби по дощі росли різні організації, а імпрез відбувалося стільки, що не знали яку з них вибрати, тому сиділи в багато влаштованих помешканнях біля... телевізорів. Наші діти,закінчивши високу освіту, зайняли гарні становища і поволі почали відчужуватися від свого оточення.

У 1980-их роках ,,давнтавн" знову змінив своє обличчя. І хоча зникли брудні ,,гиппіси", вулиці далі залишилися брудними, а понурі старі кам'яниці продавалися по неймовірно високих цінах, як також місячні чинші збільшилися вдесятеро.

Українська громада придбала кілька гарних будинків, у яких приміщувалися різні організації, а на місці давньої церкви св. Юра станув величавий Божий храм цього ж імени.

Це коротко про ,,давн тавн" — брудну, тісну частину Ню Йорку з понурими, старими будинками і крикливими ,,бизнесовими" дільницями.

Другий Ню Йорк ,,аптавн" як його називають багаті жителі, зовсім інше місто.

Коли приїзджаєте звидіти метрополію, починаєте оглядати її від катедри св. Патрика, де у настроєвій тиші Божого храму зустрінете невмирущість віри. Оглянувши багаті вибагливі крамниці на П'ятій авеню, зупиніться біля ,,Редіо Сити", де побачите довгу чергу за квитками. Не є вона тепер так безконечно довга як давніше і програма не така захоплююча як колись. У прекрасному Сентрал Парку під цю пору навіть у день є небезпечно заходити у безлюдні закутки, але напевно захочете переїхатися чистими алеями, повозом запряженим у коні. Як у вас є доволі часу обов'язково зупиніться у Метрополітальному Музеї, там скарби людського духа залишилися незмінні. А недалеко того славного музею на 79-ій вулиці, стоїть палата-дім Української Культури, популярно званий дім Джуса, що його закупив і передав до вжитку українській громаді великий фундатор Джус.

Коли ви любите мистецтво і музику, напевно не поминете будинку Метрополітальної опери у Лінкольн Центрі. При вході, на великих таблицях, побачите програму опер і список співаків, які виступатимуть у цьому сезоні і зрадієте, коли там побачите ім'я Андрія (не Ендрю) Добрянського і Павла Плішки, поруч якого є зірка, що означає ,,опера стар".

Та все ж таки найбільше людей притягає Бродвей з його безчисленними театрами і клюбами, та місцями розваги. Легкі музичні постановки з гарними балетами і музикою відомих композиторів, роками не сходять зі сцени і втішаються великим відвідуванням публіки.

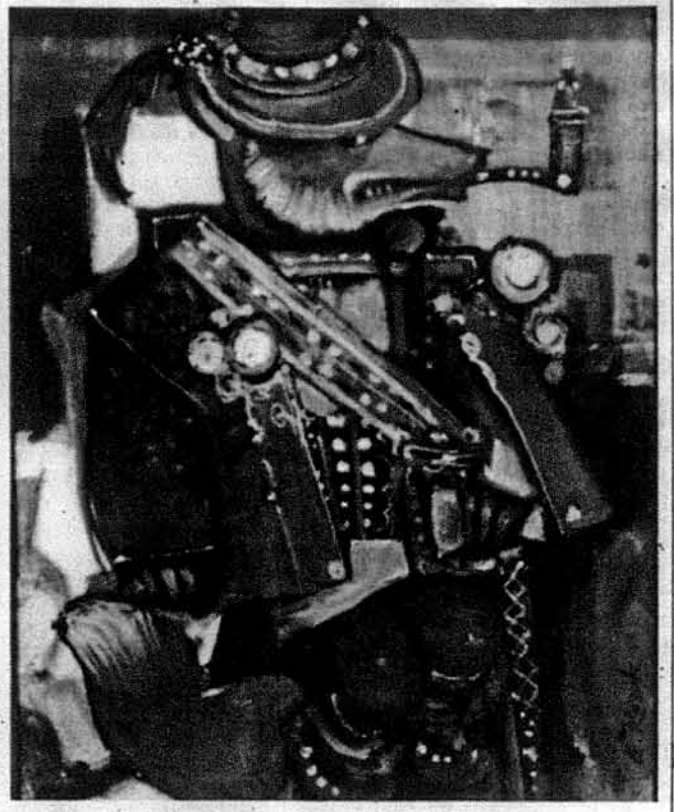
Мені доводиться часто бачити ці ,,мюзікал шовс", бо мій молодший син належить до юнії акторів і має квитки по знижених цінах, а часом і дарові. Останньо я бачила цікаву музичну постановку ,,Мій один і тільки" з прекрасними балетами і настроєвою музикою Ґершвіна. А після вистави відбулося ,,парті" для акторів і гостей, яких було кілька сотень. У люксусовім клюбі ,,Візадж" зустрілися актори, мистці і бизнесмени. Поміж ними відрізнявся балетмайстер (любимець нюйоркчан Таммі Тун, 6' 7" високий), а поруч нього маленька постать балерини Твиґґі, які були солістами на цьому музичному спектаклі. Фільмові і телевізійні актори, які у переїзді на міжнародний фестиваль у Каннах, Франції, зупинилися були у Ню Йорку, брали участь на цьому прийнятті.

Між ними я пізнала акторку, яка грає дочку мультимільйонера Кериґтона у телевізійній серії ,,Династія". Мене здивувала свобідна поведінка, простота і щирість цих людей, імена яких відомі у світі. Також їхня одежа була зовсім скромна, а творець моди Калвін Клайн і його модельки були одягнені в ,,джінси" і спортові мешти зв. ,,ловферс". Можливо блиск мармурової залі не гармонізував з такими строями, але вони всі весело забавлялися, співаючи пісню ,,Ай лав Ню Йорк" з музичної вистави ,,Ню Йорк, Ню Йорк".

ЕЙМБЕР КВАНЛІ, 17-річна середньошкільниця з Віллмар, Мінн., здобула титул „Джуніор Міс" на 1984 рік під час спеціяльної церемонії в Мобіл, Алабама. Крім титулу вона здобула 26,000 долярів стипендії на студії в коледжі чи в університеті.

Перед виставкою...

(Закінчення зі стор. 2)

Е. Козак: „Лис Микита"

стрільця пригадає вам бій за дороге нам місто, а могутній лев, що стоїть на його сторожі твердо заявляє, що Львів є наш. Разом з дівчатами будете співати цілий ряд пісень: „Ой не ходи Грицю", „Рушничок", „Ой пряду пряду", „Ой ходила дівчинонька беріжком" та багато інших. Де зміст дозволяв на гумор, там легка ґротеска, де рух, там розсіяні кольори, а палета їхня широка.

Юрій і Ярко Козаки, обидва відомі із індивідуальних виставок — і цим разом збагатять виставку в Гантері своїми картинами. Юрій — маляр ікон та історичних сюжетів. Його картина „Хрищення Русі-України" своєю появою на виставці українського мистецтва в Торонто викликала подив і захоплення та стала найбільш популярною картиною нашого часу. Його історичні сюжети — це солідно опрацьовані мистецькі студії конкретних фактів.

Ярко Козак широкий в застосованих стилях від постімпресіоністичних краєвидів до абстрактів, що виказують сенс і помисловість буде оригінальним і цікавим доповненням цієї виставки. Ця різнорідність тем і стилів дозволить кожному глядачеві на цій виставці знайти для себе щось цікавого, гарного і приємного. Виставка буде відкрита від 30-го червня в пенсіоні „Ксеня".

Володимир Баран

Відбулася...

(Закінчення зі ст. 1)

во або були активними членами: професори Ярослав Рудницький, Яр Славутич, Володимир Жила, Богдан Чопик, Іраїда Тарновецька й Анна Власенко-Бойцун.

На цьогорічній сесії було лише два українці — проф. Яр Славутич, голова другої сесії, та д-р А. Бойцун, яка прочитала цікаву доповідь на тему „Фонетична подібність — це ключ до зміни слов'янських прізвищ". Українці брали теж участь у конференції Канадської асоціяції славістів, де читали шість доповідей. Дуже цікавою була доповідь проф. Я. Славутича про гетьмана Сагайдачного у віршах К. Саковича (1622).

Ще одну сесію мало Українське Шекспірівське Товариство, що його очолює проф. Славутич.

СЕНАТ ГОЛОСАМИ 55 до 41 відкинув пропозицію кількох демократичних сенаторів, що їх очолює сенатор Едвард Кеннеді, щоб Уряд З'єднаних Стейтів Америки відтягнув велику частину американського війська з Европи, якщо членські держави Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) й далі відмовлятимуться від підвищення оборонних бюджетів і розбудови своїх армій для скріплення оборони Західньої Европи. Стара форма американського ізоляціонізму все ще існує в певних політичних колах, до яких в першу чергу належить Е. Кеннеді, — кажуть політичні спостерігачі.

Семінарем...

(Закінчення зі ст. 1)

жавний будівничий" бесідник запізнав присутніх з працею Ю. Ревая на відтинку державного будівництва Карпатської України.

Марія Ігнатиш-Логуш, колишня дикторка українських радіових передач про події в Карпатській Україні в березні 1939 року, яка приїхала з Монтреалю, щоб своєю присутністю вшанувати пам'ять прем'єра, у своєму слові п.н. „Ю. Ревай як політик" накреслила сильветку важливіших моментів з його політичної діяльности, переплітаючи свою доповідь особистими спогадами з зустрічей з Ю. Реваєм.

Мґр Іван Базарко, колишній президент СКВУ, виголосив змістовну й обширну доповідь на тему „Ю. Ревай, як суспільно-громадський діяч", давши вичерпну інформацію про працю Ю. Ревая в різних організаціях на терені ЗСА, в яких Покійний відігравав головну ролю, а саме УККА, Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Ню Йорку, Український Інститут Америки й Комітет побудови пам'ятника Т. Шевченка у Вашінґтоні.

Д-р Володимир Душник у своєму огляді п.н. „Американські українці й державне будівництво Карпатської України" запізнав присутніх з допомогою американських українців Карпатській Україні в 1938-39 роках, вираховуючи ряд передових будівничих Карпатської України, серед який визначне місце займав Юліян Ревай.

Д-р Роман С. Голіят у своїй доповіді „Юліян Ревай, відданий працівник української спільноти в Америці" вичислив організації, в яких Покійний займав керівні становища. В усіх організаціях Покійний був рушійною силою. За його працю УККА надгородив Ревая „Шевченківською грамотою волі", а УФККооператива „Самопоміч" — „Грамотою заслуженого українського кооператора".

Д-р В. Вереш, довголітній приятель Покійного, доповідав на тему „Ю. Ревай і американські русини", підкреслюючи у своїй мові про ті розбіжності, які були барикадою до співжиття між американськими русинами і новоприбулими іміґрантами — українцями. Доповідач згадав, що були випадки, що рідний брат не прийняв свого рідного брата, бо цей новоприбулий "був українцем". Ю. Ревай старався наладнати приятельські стосунки з карпатськими русинами, і тому він був основоположником Карпатського Дослідного Центру, завданням якого було і є ширити освіту серед карпатських русинів в ЗСА.

Проф. д-р П. Стерчо, представляючи кожного доповідача окремо, дав коротку сильветку кожного, й при закритті семінару дав своє доповнення до вищезгаданих доповідей і своїм словом заповнив важні прогалини в спогадах про діяльність Ю. Ревая в будівництві державного життя Карпатської України.

Посвячення пам'ятника

В неділю, 10-го червня ц.р., відбулися святкування Зелених Свят. З усіх парафій Ню Йорку прибули вірні зі своїми священиками, щоб спільно віддати пошану своїм рідним і приятелям, які спочивають на цьому цвинтарі.

Після відправи Молебня біля Пам'ятника-хреста, на якому зображена історія українського народу з її духовними й історичними постатями, проповідь виголосив о. Патрикій Пащак, ЧСВВ, ігумен й парох церкви св. Юра в Ню Йорку, який підкреслив значення Зелених Свят, 1000-ліття хрищення України й пригадав про п'яту річницю смерти визначного українського політичного діяча, колишнього прем'єра Карпато-Української Республіки Юліяна Ревая, на гробі якого відправиться Панахиду бл. й поблагословиться пам'ятник-хрест.

Відтак усі отці з єпископом Василем Лостеном перейшли на гріб Митрополита Йосифа Шмондюка і спільно відслужили над його гробом Панахиду, й разом перейшли на гроби отців Василіян, де також спільно відправили Панахиди на гробах таких священиків й монахів: брат Пахомій П. Шайґен, брат Павло І. Полянський, о. Николай М. Когут, о. Ізидор Когут, о. Іреней І. Горта, о. Орест Засійбіда, брат Ювіналій Н. Палюх, о. Виссаріон В. Андрейчук, о. Теодосій Т. Ґреб, о. Йосафат С. Кузмяк, о. Марко Н. Дирда, брат Іринарх Ковалик, о. Тит Т. Лазар, о. Бенедикт Сютик, о. д-р Володимир Ґавліч.

Посвячення пам'ятника-хреста на гробі Ю. Ревая довершив Владика Лостен в асисті багатьох священиків і монс. Реймонда Мисулича, пароха церкви св. Марії в Ню Йорку, парохіянином якої був Ю. Ревай. Після спільної Панахиди на гробі Покійного Владика Лостен попросив о. Мисулича, щоб він перший поблагословив гріб і хрест, а відтак покропив Владика Лостен.

У своєму довщому слові Владика Лостен згадав тепло Покійного і його працю на політично-громадському відтинку.

Після слова Владики Лостена промовив англійською мовою о. шамб. Р. Мисулич, який у своєму слові підкреслив, що він багато навчився від Покійного про минуле своїх предків.

Проф. д-р П. Стерчо представив Миколу Плавюка, голову ПУН і колишнього президента СКВУ, який у своїй короткій мові згадав про заслугу Ю. Ревая, а слідуючий бесідник д-р Степан Росоха, голова Карпатських Січовиків, подав найважливіші моменти з життя свого приятеля з будівництва самостійної Карпатської України.

З прапорами пийшли на гріб св.п. Ю. Ревая американські ветерани на чолі з капітаном Гаррі Полчі, Карпатські Січовики з Канади та представники Дивізійників, Пласту і представники Союзу Українського Резистансу, на чолі з Іларіоном Полищуком, були теж Павло Дорожинський, голова ІСНО, і представники ОДВУ.

З колишніх найближчих співробітників покійного з америкаського терену були д-р Іван Флис, головний предсітник УНСоюзу, адвокат Роман Гуглевич, президент ФККооперативи „Самопоміч", і радник Богдан Лостовецький, голова „Самопомочі".

Найбільше праці у посвяченні й проведенні семінару в УІА вложив д-р В. Вереш, довголітній особистий приятель Ю. Ревая.

УРЯД ЧЕРВОНОГО КИТАЮ в Пекіні публічно покоряв ЗСА за „проволоку у виконанні постанов угоди щодо американської допомоги у розбудові нуклеарної індустрії". Правдоподібно американці домагаються сильнішої запоруки, що червоний Китай не буде продукувати атомної зброї.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Родина Бойчуків — 3,000 дол., Павло і Марія Гарматій — 400 дол., Нестор і Варвара Угера — 250 дол., Богдан і Марія Дейчаківські, Богдан Комарницький, Юлія Рудницька — по 100 дол., д-р Мирон Гарматій, Юрій і Ольга Пастернак, Квітка Семанишин, Іванна і Іван Антоняк, Лев Хомяк — по 50 дол., Розмарі і Рональд Монтезі — 25 дол. замість квітів на свіжу могилу бл. п. ОСТАПА БОЙЧУКА.

Д-р Євген і Неоніля Стецьків — 1,000 дол. в пам'ять батьків бл. п. ІВАНА І ЄВФРОЗИНИ СТЕЦЬКОВИХ і бл. п. проф. ВАСИЛЯ І СТЕФАНІЇ БЕЗКОРОВАЙНИХ.

Мґр. Володимир і Марія Петришини — 500 дол. в пам'ять померлих на Сибірі бл. п. ПАВЛА ЛЕЩІЯ І РОДИНИ та 50 дол. в пам'ять вуєчних братів бл. п. ВОЛОДИМИРА І МИРОНА СКРИПЧУКІВ.

Д-р Наталія і д-р Іван Коропецькі — 250 дол. в пам'ять приятеля бл. п. проф. ІВАНА ЛИСЯКА-РУДНИЦЬКОГО.

Д-р І. Смаль з родиною — 100 дол. в пам'ять товаришки університетських часів бл. п. д-р МАРІЇ ЯРОСЛАВИ зі СМІГЕЛЬСЬКИХ ЯРОСЕВИЧ.

Д-р Богдан Ґарбовський — 100 дол. в пам'ять бл. п. ред. ІВАНА СМОЛІЯ.

Д-р Павло й Ірена Джуль — 100 дол. замість квітів на могилу бл. п. д-ра ВОЛОДИМИРА МИГАЛЯ.

Аллан і Лезлі Вайскопф, Джіл і Даніель Воллен — 100 дол., Р. Ф. Зімерман — 25 дол. в пам'ять св. п. РОМАНА ГЛАДУНА.

Яків Рудяк — 50 дол. в імени дружини бл. п. ЮСТИНИ РУДЯК; і в світлу її пам'ять.

Д-р Осип Данко — 50 дол. замість квітів на могилу проф. ІВАНА ЛИСЯКА-РУДНИЦЬКОГО.

Марта і д-р Остап Тарнавські — 50 дол. замість квітів на могилу приятеля бл. п. проф. ІВАНА ЛИСЯКА-РУДНИЦЬКОГО.

Ярослава і Омелян Томич — 50 дол. в пам'ять бл. п. ред. ІВАНА СМОЛІЯ.

Зореслава і Святослав Котлярі — 40 дол., Марія і Любомир Лампіки, Володимир й Микола Кавки, Ярослава Лабка — по 20 дол., Ізидора і Богдан Боярські — 15 дол., Таня і Володимир Беднарські — 10 дол. в пам'ять сл. п. мґр-а ЯРОСЛАВА ЛАБКИ.

Головна Управа УЗХ в Чикаґо — 25 дол. замість квітів на могилу сл. п. проф. МИХАЙЛА МИХАЛЕВИЧА.

Д-р Володимир і Ева Юзичі — 25 дол. замість квітів на могилу бл. п. ОЛЕНИ ПІСЬ МАЛКО.

Василь Кичун — 25 дол. замість квітів на могилу бл. п. ІВАННИ СТРІЛЬБИЦЬКОЇ.

Дякуючи жертводавцям за пожертви линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив Померлих вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ НЕСПОДІВАНОГО ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого Найдорожчого МУЖА І БАТЬКА

бл. п. інж.

ЯРОСЛАВА КОГУТА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

дня 2-го липня 1984 р., о год. 9-ій ранку
в українській католицькій церкві св. Йосафата в Пармі, Огайо;
в українській помісній церкві Пресвятої Тройці у Вашінґтоні, Д. К.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо щиру подяку Родині, Приятелям і Знайомим, які віддали Покійному останню прислугу, а нам висловили співчуття у хвилинах нашого родинного горя.

Зокрема дякуємо Всеч. Отцям: о. П. Гронському і о. С. Ганкевичеві за відправлення Парастасу над домовиною, за відправу Святої Літургії і похоронів.

Щиро дякуємо Рідним і Приятелям Покійного за прощальні слова та за перенесення домовини на Вічний Спочинок.

Наше щире спасибі Всім Жертводавцям за квіти і грошеві датки на добродійні цілі.

Ми невимовно вдячні Паням Е. Паруті і М. Побивайло за приготування поминок та похоронному заведенню Колодій-Лазута за взірцеве переведення похоронів.

Про молитви за спокій душі Покійного Ярослава просять:
НЕОНІЛЯ — дружина
ЛЮБА — дочка
МИРОН — син

Головна Управа Об'єднання б. Вояків Українців Америки

У глибокому смутку повідомляємо наших Побратимів і все Українське Громадянство, що дня 19-го червня 1984 року відійшов на Вічну Варту

бл. п.

БОГДАН ФОСТЯК

учасник Визвольної Боротьби за Самостійність України в рядах Української Галицької Армії як четар, член Головної Управи ОбВУА та інших організацій.

Складаємо наші найглибші співчуття Його Достойній Дружині, Доні, Зятеві, Внукам та всій Родині.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Головна Управа ОбВУА — Н. Й.

Конференція в справах культури

Д-р Юліян Куляс, президент І-го Українського Федерального Щадничого Банку в Чикаго, передає проф. Дмитрові Штогринові, голові Української Науково-Дослідної Програми при Іллинойському університеті, чек на суму 4,000 дол. на потреби цьогорічної конференції з ділянки української культури. Йому асистують Ірина Левицька-Гіромнімон, екзекутивний директор, і інж. Мирон Луцак, заступник президента банку.

Урбана, Ілл. — Як уже інформовано, Українська Науково-Дослідна Програма при Іллинойському університеті повідомляє, що програми двох наукових конференцій, які відбудуться в Іллинойському університеті в Урбана-Шампейн, у днях від 24-го до 29-го червня, вже складені.

Перша конференція, під назвою „Вибрані теми з української культури", що її організують Богдан Рубчак і Дмитро Штогрин, відбудеться 24-28-го червня. Спонзорують її Літня дослідна ляборaторія для справ Сходу Европи, Українська Науково-Дослідна Програма при Іллинойському університеті та І-ий Український Федеральний Щадничий Банк „Певність" в Чикаго.

Офіційне відкриття конференції та прийняття для учасників і гостей відбудеться в неділю, 24-го червня вечором. Після відкриття буде висвітлений український фільм.

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реагувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

СССР використовує...

(Продовження зі стор. 2)

до такої дивовижі, що Москва навіть не розраховується за товари сателітів своєю власною нафтою. Як відомо, технічні перешкоди, а вірніше совєтська невмілість, довели до того, що нафтова лінія Сибір-Европа майже не працює, а також зменшився видобуток нафти з інших джерел Сибіру. Як подає Ян Зоубек, редактор торговельного періодика „Схід-Захід", що появляється в Брюсселі, Бельгія, Совєтський Союз почав міняти свою зброю за нафту з Лівією, Савдійською Арабією, Іраком і Іраном. У 1983 році Московія виміняла в цей спосіб нафти за майже 2.5 більйона долярів, завдяки чому збільшила майже наполовину свій експорт нафти для сателітів. Іншими словами це означає, що совєти висилають зброю Східньої Німеччини і Чехо-Словаччини арабам за арабську нафту, а пізніше ту нафту продають Східній Німеччині і Чехо-Словаччині та іншим своїм сателітам із великим заробітком. Ясна справа, що таке поступування Москви зі своїми сателітами — дуже нечесне, але хто з них наважиться запротестувати?

Такий стан існує вже три роки із-за таких причин: поперше, совєтська тоталітарна система унеможливлює всякий спротив сателітів проти такого економічного їх використовування; подруге совєтська мілітарна потуга уможливлює такий диковинний економічний стан між Совєтським Союзом і його сателітами; потретє, Захід, а зокрема Західня Европа, підтримує комуно-московську імперію своєю економічною співпрацею.

Під час 1970-их років була якось поширилася ідея, що якщо Захід буде підтримувати торгівлю з комуністами, а вірніше, зі Совєтським Союзом, то він, мовляв, віддячиться тим, що стане більш... смиренним і стримає свої мілітарні авантюри. Але тепер СССР є третьою з черги країною в світі найбільше заборгованою супроти Заходу і має найвище загарантовану субсидіями торгівлю урядами Західньої Европи. Організація для економічної співпраці і розвитку нещодавно оцінила заборгування комуністичного бльоку супроти Заходу на 72 більйони долярів. Згадуваний вище Ян Зоубек перевірив ці числа і твердить, що до тієї суми треба додати також незголошені зобов'язання, що піднесе цю суму до 85 або 90 більйонів, що поставить країни Комекону на рівні боржників країн Латинської Америки.

Західня Европа поволі пізнає, що гарантована торгівля, це не добрий спосіб торгівлі. Міністер фінансів Західньої Німеччини Ґергард Штолтенберг нещодавно звітував, що торгівля із комуністичним бльоком коштує його країну майже 1 більйон долярів непевними щодо сплати боргами за 1983-ий рік. Москва має 7.5 більйона субсидованих довгів у Західній Німеччині. Як показує дотеперішній досвід, ця „добродушність" Заходу супроти комуністичного бльоку, чи докладніше супроти Совєтського Союзу, чинить більше лиха, ніж добра, бо вона допомагає розбудовувати економіку совєтського стилю, чим продовжує існування комуно-московської імперії.

Є загальною істиною, що немає політичної свободи — без економічної свободи. Якщо Захід хоче допомогти Східній Европі, він мусить настоювати на тому, щоб торговельні відносини зі Совєтським Союзом були базовані на ринкових засадах. А це значить, щоб не давати більше гарантованих позик-субсидій на торгівлю з СССР, як це було досі. І ще важливіше: заступити вимінну торгівлю - на грошову торгівлю.

Ян Зоубек цілком слушно пише, що Захід повинен примусити Москву, щоб вона платила готівкою за товари, які вони купує на Заході, а не, щоб Захід давав їй свої товари, а до них ще й доплачував у формі великих позик-субсидій, як це робив він досі.

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ — СПИСОК Ч. 1 - 83

Відділ	Ім'я і прізвище	Сума
5	А. Лешинський	6.90
5	В. Богданів	29.06
5	Е. Гойдиш	5.55
5	Л. Ференц	7.81
5	Л. Ференц	7.81
5	В. Мартиновський	4.09
5	А. Мартиновський	4.77
5	О. Качала	9.54
5	М. Мисюк	4,59
5	А. Хруцький	5.10
5	О. Хруцький	4.65
5	Р. Волосенко	10.00
5	В. Богданів	11.88
5	А. Кріль	3.30
7	Д.Е. Кріль	6.60
7	К. М. Бовман	7.50
7	І. Б. Кріль	6.90
7	С. Муха	6.30
7	С.І. Карфора	9.00
10	П.З. Потапович	8.97
10	Б. З. Потапович	7.88
10	О. Чикалюк	10.00
12	Рогулич	5.40
14	д-р Б. Гординський	17.75
14	Л.М. Краєвський	12.01
16	К. Сквилок	9.72
16	П.М. Семків	7.40
16	д-р В.О. Семків	11.38
16	П. Земський	7.12
19	І. Дорожинський	6.51
20	А. Болонний	7.37
20	П. Болонний	7.37
21	У. Коротко	8.34
21	Г. Шембел	5.56
21	В.Б. Шембел	5.18
21	В.Г. Шембел	9.58
22	Е. Малашко	10.63
22	Л. Малашко	10.88
22	А.Т. Луців	29.00
25	Р.Л. Хомяк	10.87
25	Р. Хомяк	5.50
25	Т.Б. Хомяк	8.63
25	Н. Дзялів	3.60
25	М. Лободяк	11.77
25	о. А. Борса	6.77
25	Л.М. Смик	10.63
25	д-р Р.П. Смик	11.33
25	д-р І. Петрушак	13.79
25	М. Кознарська	11.32
25	М. Ілків	5.43
25	М.К. Стецюк	5.09
25	А. Сидоряк	10.72
25	І. Курдидик	5.84
25	М.І. Кознарська	6.17
25	Р.М. Смик	10.20
25	М.П. Смик	10.20
25	Ю. Л. Стецюк	5.00
25	В. Кріп	7.72
27	Б.Ф. Шавран	5.77
27	С.Е. Шафран	6.01
27	Т.В. Василик	5.60
27	Ю. Шафран	14.78
27	Омелян Суховерський	20.00
28	Д.П. Бирл	6.20
32	Р.О. Новаківський	6.00
33	С. Демкович	11.55
33	І. Демкович	5.18
34	І. Штогрин	7.47
34	О. Попович	7.13
34	З.М. Таран	7.98
34	С. Петрах	5.60
34	К. Луковський	6.20
34	Л.І. Блонорович	5.30
34	Р.Я. Блонорович	8.63
34	Т. Крайслер	6.66
34	ііі С. Кравс	6.70
42	А. Хомяк	25.00
42	Н. Пеленський	6.01
42	В. Пеленський	6.60
42	Г. Гірняк	7.80
42	Б. Гірняк	7.86
42	П. Ямняк	6.60
42	М. Ґалановський	12.55
42	І. Кулик	13.27
42	А. Маркович	13.94
42	П. Мазур	6.28
42	М. Почтар	14.30
42	І.П. Почтар	17.49
42	Д.В. Почтар	18.00
42	П.Ю. Почтар	18.00
42	І. Блиха	10.74
42	П. Ямняк	6.08
42	Е. Брикайло	3.50

Відділ	Ім'я і прізвище	Сума
42	І. Брикайло	3.50
48	М. Лучків	11.55
48	А. Лучків	5.19
48	С. Івасечко	5.98
52	А. Кремінець	5.08
52	М. Кремінець	5.01
52	П.І. Пилипець	5.40
52	В.Т. Филипс	4.00
54	І. Лаврович	4.47
55	І. Гулл	5.02
56	М.М. Ґрінберг	3.64
62	В.Л. Ґрамяк	15.00
64	І. Кузь	7.80
67	В. Пепюк	3.44
69	М. Колтунюк	29.28
59	С. Сколоздра	8.90
59	М. Пелещук	5.50
59	Р. Слевінський	5.00
70	М. Кейсій	5.00
70	К. Янко	14.40
70	М. Пилипчак	21.20
70	А. Кедринський	11.87
70	М. Шеремета	5.86
70	К.А. Кім	5.60
70	Д. Тхір	5.30
74	П. Ярема	17.32
74	К. Ярема	6.01
74	К. Ярема	6.01
76	С. Пилипишин	30.48
76	М. Пилипишин	4.63
79	А. Олесюк	13.20
79	І. Будило	5.80
79	М. Міхаліська	7.84
82	К. Васильченко	6.30
82	Б. Мельничук	6.30
82	І. Мурга	5.60
86	Ю.І. Сєрант	7.37
86	І. Сєрант	8.17
86	О. Яхно	6.68
86	І. Керод	3.02
86	Р. Комаринський	2.55
86	С. Сєрант	5.81
88	О.А. Тромса	6.90
88	Л.Р. Мурський	6.90
88	В. Квас	6.01
88	В. Квас	5.89
88	Д. Сіферт	3.52
88	М. Оленяк	10.35
88	Г. Коровицький	18.83
88	Н. Даниш	7.20
88	О. Михайлюк	22.98
88	д-р О. Волянський	5.35
88	Ю.С. Кибалюк	7.80
88	д-р Н.І. Лепкалюк	10.22
88	К.Л. Ґаст	6.90
88	М. Мурський	6.90
88	Л. Мурський	10.82
88	О. Панченко	6.60
88	О.А. Качала	6.60
88	П.Р. Недвел	12.60
88	П. Палієнко	6.61
88	Ю. Петрикевич	5.70
88	М. Квас	9.62
88	О. Ковальський	5.50
88	Е. Рокіцький	8.46
88	Б. Ціхоцький	5.40
88	О. Ціхоцький	5.40
88	д-р Б.Р. Бабій	9.32
88	М. Бемдас	5.40
88	М. Круг	9.10
88	Л. Бойко	2.55
88	С.І. Бойко	2.55
88	Ю. Заславець	5.10
88	М. Обрадавич	5.00
88	Г. Шог	5.00
88	В. Квас	4.21
88	Е.М. Карпюк	5.00
88	А. Оленяк	4.40
88	А. Галасій	4.80
88	Ю. Галасій	4.80
88	Л. Янкощук	4.80
88	М. Янкощук	3.80
88	Л.Г. Шолдра	3.70
88	Л.Г. Шолдра	9.15
88	Н. Яворський	3.60
88	А.Н. Шог	3.20
94	М. Дудар	11.33
94	А. Дудар	9.79
94	М. Дудар	11.33
94	А. Дудар	8.68
100	В. Бровар	12.28
100	Р. Бровар	11.77

Сума проголошених чеків	1,554.75
Раніше проголошених	74,903.26
Разом	76,458.01

Цікавий Вечір у Дітройті

Заходом 76-го Відділу Союзу Українок Америки (СУА), зокрема за задумом культурно-освітньої референтки цього ж Відділу, учительки української цілоденної католицької школи Непорочного Зачаття Ксені Кучер, відбувся в неділю 20-го травня ц. р. цікавий Вечір-зустріч шкільної молоді, студентів і української громади з відомими мистцями пера і пендзля з Канади Ніною Мудрик-Мриц і Лесею Храпливою-Щур.

Програму вечора попередило коротке домовлене побачення авторок з виконавцями програми, на якому вони познайомились, розмовляли поміж собою, що зразу спричло витворенню дружньої атмосфери.

Програма Вечора складалася з трьох частин: у першій частині виступали учні з цілоденної народної і середньої українських шкіл Непорочного Зачаття (гайскул); в другій — студенти університетів, колишні випускники українських шкіл; у третій — читали свої твори самі авторки.

Тематично наголошено в першій і другій частинах українські релігійні традиції, зв'язані з порою року; родинні святкування, шкільний побут, мовні і національні спрямування; а в третій авторській частині письменниці читали свої твори, пов'язані зі сучасною сумною дійсністю в Україні з особливим наголошенням важкого життя наших дисидентів, їхніх дружин, дітей і матерів.

Парафію Непорочного Зачаття репрезентував о. д-р Севастіян Сабол, ЧСВВ; присутній був також гість з Бразилії о. Т. Залуцький, ЧСВВ, прийшли й деякі учительки-монахині.

Вечір відкрила Марта Василькевич, голова 76-го Відділу СУА, представила письменниць, розказуючи про їхню письменницьку діяльність та помітний образотворчий дорібок Ніни Мудрик-Мриц. Опісля М. Василькевич передала провід Вечором Ксені Кучер.

Перед початком програми відбулось офіційне привітання авторок дітворою школи віршем „Весняний привіт" (авторка Ніна Мудрик-Мриц) та врученням їм символічних хлібців і китиць фіялок. Нав'язуючи до традиційних Шевченківських святкувань на весні кожного року, програму розпочали спільною рецитацією вірша „Поклін Тобі, Тарасе" (авторка Леся Храплива-Щур) учні IУ кляси, ілюструючи ім'я і прізвище Поета літерами, вимальованими на великих картонах, які діти відкривали за кожною строфою.

Дальші точки програми виповнили деклямації коротких віршів „Як Оксана писанку писала", „Любий друг", „Школяриків клопіт" (Ніна Мудрик-Мриц) і „Євшан Зілля" (Леся Храплива-Щур). Цю частину програми закінчено віршем „Матусі" (Ніна Мудрик-Мриц) і врученням подарунку у формі великого серця одній із матерів.

Після короткої перерви відбулися ще дві сценки: „Мамин день" (Ніна Мудрик-Мриц), виконавці: учні IУ кляси, і „Колись весною на Волині" на тему дитинства Лесі Українки (Леся Храплива-Щур). Ролі виконували: „Леся Українка" — Іва Миколенко, „Мавка" — Дарія Максимович, „Бабуся" — Галина Калитяк. Сценку зіграли на мистецькому рівні.

В останній частині молодечої програми виступали учні середньої школи: Наталія і Ліда Іваницькі, та Христина Качан, і студенти університетів: Марічка Балтарович, Роман Колодчин, Ірина Бараник, Марічка Никифоряк. Ми прослухали на високому рівні рецитації прози: „Легенда про іграшки", „Легенда про двері", „Легенда про спадщину" (Ніна Мудрик-Мриц), і етюди: „Молитва Маркіяна", „Богуславка", „Я граю" (Леся Храплива-Щур). Останній етюд в супроводі фортепіяно вивела рецитаторка Ірина Бараник, фортепіяновий супровід був Марічки Никифоряк. З признанням треба відмітити, що мова юних виконавців була дуже добра.

Після виступів учнів і студентів відбулась авторська частина програми: читали свої твори авторки — Ніна Мудрик-Мриц і Леся Храплива-Щур. Було прочитано твори — „Рахель" і „Зустріч" (Ніна Мудрик-Мриц), та етюди: „Мати", „Марія", „Оксана, мати Року", „Колискова", „Квіти для мами" (Леся Храплива-Щур).

Добір тем був зворушливий, повний переживання матерів, батьків, дітей після насильного розлучення, засдання. У творах зображена їхня доля і взагалі майбуття українського народу.

Після закінчення програми від імени батьків окрему подяку Ксені Кучер висловила Галина Калитяк за підбір матеріялу, вивчення його і взагалі мистецького і тематичного оформлення цілого Вечора-зустрічі. Тепер наші гості з Канади не жалували часу залишитись ще з дітройтцями, зустрітись із давніми знайомими, давати автографи на своїх виданнях та порозмовлять з ними при каві і солодкому.

76-ий Відділ СУА зробив добре діло, зорганізував таку цікаву імпрезу не тільки для дорослих і старших наших громадян, а особливо всі тішилися тим, що включено у програму Вечора нашу дітвору і молодь. Вони бо, ці наші діти і внуки, які читали або читають твори наших мистців слова, мали нагоду побачити цих авторів, поговорити з ними і зрозуміти, що письменниці живуть серед нас і з нами. Прочитане залишається в пам'яті на обмежений час, але деклямація чи рецитація та прилюдні виступи, які переживається, а особливо зустріч із самим автором твору, запам'ятовується на довгий час.

Фалина Кульчицька